

Jak mě mohli najít,
když jsem už jen přízrak?

Kde je Molly?

SÉRIE KOČKA A MYŠ

H. D. CARLTON

Where's Molly?

Copyright © 2024 by H. D. Carlton

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Komrsková, 2026

Cover © TRC Designs, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7160-8 (pdf)

Kde je Molly?

SÉRIE KOČKA & MYŠ

H. D. CARLTON

přeložila Alžběta Komrsková

*Pro Sama, Kristie a Samanthu za to,
že jste se mnou seděli v tom bistro
a probírali kanibalismus, dokud se
nezrodil Mollyin příběh.*

VAROVÁNÍ

Tato temná romance obsahuje vraždu, krev a násilí, vulgární jazyk, explicitní sexuální situace, napadení a znásilnění dítěte (nevyličeno), toxické vztahy mezi hlavními postavami, týrání a zanedbávání dětí, sebevražedné myšlenky a úvahy, obchod s bílým masem, užívání drog a krmení zvířat podezřelými věcmi.

A úchylky, jako je kousání, škrčení, hra s krví a ponižování.

Prosím, před čtením zvažte uvedené varování a dbejte na své duševní zdraví.

H. D. Carlton

PROLOG

Molly

2022

Hlasité křupnutí, když se tupé zuby zakousnou do kosti, je ukolébavka, při které bych mohla usínat po zbytek života.

Nakrčím nos.

Odporné mlaskání, které následuje, už ne.

„Respektu vás naučit dokážu, ale základy slušného chování jsou zjevně nad moje síly,“ zamumlám, a když na plachtu pod mými obnošenými botami dopadne krvavá slina, znechuceně ohrnu horní ret.

Fuj.

Klečím ve stodole u ohrady, v bezpečné vzdálenosti od pěti obrovských prasat, která právě hltají večeři. Kdybych se odvážila přiblížit k pletivu, snadno by mě mohla popadnout a ten útok bych nejspíš nepřežila. Jsou neuvěřitelně silná. I kdyby se mi podařilo dostat pryč, určitě bych přišla o pár končetin.

To mě přivádí k úvaze, proč se vlastně svět tolik obává zombie apokalypsy, když nás už teď obklopují zvířata, která by nás dokázala roztrhat na kusy a sežrat do posledního drobceku.

Naše jediné štěstí je, že to ta zvířata ještě nezjistila. Nebo spíš zatím nepřišla na to, jak uniknout z věznic, do kterých je zavíráme.

Jakmile spořádají večeři, lačně očichávají seno ve snaze najít další kus masa.

„To už je poslední,“ upozorním je, jako by mi snad rozuměla.

Bohužel jsou to jediné živé bytosti, se kterými si většinu dní můžu povídat. Moje interakce s lidmi jsou velice limitované a na statku jsem občas přílišně osamělá. Ale byla to moje volba.

A já jí ani v nejmenším nelituju.

Hodím do chlívků zbytek useknuté nohy a sleduju, jak se do ní lačně zakusují. Šlachami, svaly a žilami se prokoušou během několika vteřin a vzápětí se ozve ono uspokojivé křupnutí.

V tu chvíli mi v zadní kapse zazvoní telefon. S povzdechem ho vytáhnu a přijmu hovor, aniž bych se obtěžovala podívat, kdo volá. Moc dobře to vím.

„Je to hotové?“ ozve se ženský hlas, chladný a bez emocí. Volá mi už čtyři roky a já pořád nevím, jak se jmenuje.

„Jo,“ odpovím. „Právě ho sežrala.“

„Dobře. Před další dodávkou se ozveme.“

Linka ohluchne dřív, než stihnu odpovědět. Ne že bych snad měla v úmyslu cokoliv dodávat – naše konverzace se odjakživa omezují jenom na tohle.

Jak jsem říkala, moje interakce s lidmi jsou *velice* limitované.

Obzvláště proto, že lidé jsou oblíbenou večeří mých domácích mazlíčků.

„Díky, Petunie,“ zašvitořím sama pro sebe. Pokaždé když zavěsí, jí dávám nové jméno. Pevně věřím, že minimálně jednou

jsem se trefila a uhádla, jak se skutečně jmenuje, ale to se pochopitelně nikdy nedozvím.

Tuším, že Petunia to není, ale už se staly větší šílenosti.

Zkontroluju, že z muže nic nezbylo, a pak se pustím do únavného úklidu chlívků a svého stolu a nástrojů. Jakmile spálím vlasy a oblečení a rozsypu prášek z namletých zubů v horách za domem, Carl Forthright bude oficiálně smazán z povrchu zemského.

Z muže, který znásilňoval a prodával děti, je teď nevábný prasečí výkal.

Jak poetické.

„Máte štěstí, že vás miluju, protože děláte zatracený bordel,“ postěžuju si chrochtajícím prasatům a znechuceně syкну, když si všimnu kusu masa na zemi před ohradou.

Většinu času jsou osina v zadku, ale za nic na světě bych je nevyměnila.

Jen díky nim jsem se ještě nezbláznila.

Bůh ví, že k tomu nemám daleko.

KAPITOLA 1

Molly

Před patnácti lety, 20. října 2007

„Zajedu na benzínku koupit pár věcí pro Laylu,“ oznámím tátovi a zamračím se na nepořádek v obývacím pokoji.

Na konferenčním stolku leží pět zmáčknutých plechovek od piva, několik prázdných sáčků od brambůrků a dip s otevřeným víčkem.

Můj otec úzkostně vykukuje zpod potrhaných závěsů. Je bez trička, pivní pupek mu visí přes pásek džínů, v šedivých vlasech má pleš. Navzdory vypouklému břichu je to ale vysoký, šlachovitý stařec s ostrou čelistí, neustále svraštěným obočím a vráskami, které pokrývají každý centimetr jeho tváře.

„Nezajedeš, potřebuju tě tady,“ odsekne, aniž by mi věnoval jediný pohled. „Byla jsi pryč celej boží den.“

Je půl deváté večer a já celý den obsluhovala hosty v restauraci. Jsem vyčerpaná, ale Layle už zase došly plenky a nikdo mi

o tom neřekl. Zítřa mám dvacáté narozeniny, ale budu si muset vzít další směnu, jelikož peníze, které jsem si dnes vydělala na spropitném, utratím právě za ty plenky.

„Potřebuje přebalit a není do čeho,“ opáčím.

Zatáhne závěs a otočí se na mě.

„Layla není tvoje starost.“

Ale je.

Jeho starost rozhodně není, přestože je to jeho dcera.

Táta se podrbe na paži, až na ní zůstanou červené škrábance. Pak se znovu ohlédne na záclony, jako by čekal, že se za nimi někdo objeví. Nejspíš některý z jeho prapodivných kamarádíčků, který bezpochyby dorazí s batohem plným drog, přestože mě táta včera poslal, abych mu nějaké koupila.

„Bude to jen dvacet minut,“ přemlouvám ho. „Potřebuju akorát plenky a sunar.“

Když se z patra ozve Laylin pláč, sevře mě úzkost. Před pár minutami jsem ji uložila a doufala jsem, že bude spát, dokud se nevrátím. Proplakala celý týden. Sotva zavře oči a už to vypadá, že konečně usnula, zase je otevře a z hrdla se jí vydere další žalostný nářek, který mi láme srdce.

„Nejdřív utiším Laylu a pak...“

„Ne,“ vyštěkne. „Pokud tam chceš jít, tak běž hned. Nemám na to celou zkurvenou noc.“

„Fajn,“ zamumlám.

Moje čtyřměsíční sestra už křičí z plných plic. Naše matka leží v bezvědomí na gauči, slabě chrápe a z otevřených úst jí vytéká slina. Na konferenčním stolku vedle ní se povaluje prázdná injekční stříkačka se špičkou jehly stále špinavou od krve.

Jen tak se nevbudí, což znamená, že zatímco budu pryč, Laylu nikdo neutiší.

S povzdechem vykročím ke dveřím a krátce se zastavím, když za mnou táta zavolá: „Kup mi cigá a karton piv.“

Neobtěžuju se s odpovědí. Žádnou ani neočekává, je si jistý, že ho poslechnu. Pokud ne, musela bych investovat do další lahvičky korektoru. Už mi skoro došel.

Zavřu za sebou dveře a přestanu slyšet Laylin pláč. Žaludek se mi svírá narůstající úzkostí. Až se vrátím, bude mít ochraptelé hrdlo a bezpochyby jí nebude dobře.

Nenávidí, když ji nechávám samotnou, a *já* zase nenávidím, o čem to vypovídá. Občas přemítám, jestli strach, který se jí při mém odchodu zračí v očích, neznamená víc než jen to, že je na mně citově závislá.

Protože jestli jí táta ubližuje, jako kdysi ubližoval mně...

Nevím přesně, co udělám. Jisté je pouze to, že až s ním skončím, budu od hlavy k patě pokrytá krví.

Rychlou chůzí kráčím k benzínce pár bloků od našeho domu. Je teplý říjnový večer, pravděpodobně jeden z posledních, než přijde zima, ale já se celá třesu.

Městečko Reaper Canyon v Montaně, kde jsem se narodila a vyrostla, obklopují vrcholky pohoří Electric Peak. Navzdory jejich kráse tu všichni sní o smrti – ani majestátní hory na obzoru nedokážou zastínit ošklivost našeho malého světa.

Držím hlavu sklopenou a soustředím se na díru ve špičce svých ušmudlaných tenisek. Jsou mi malé, ale na nové nemám peníze. Všechno, co vydělám, padne na věci pro Laylu nebo na drogy pro rodiče.

Když jsem oslavila šestnáctiny, táta mi pohrozil, že pokud si nenajdu zaměstnání, vyhodí mě z domu. Řekl, že musím přiložit ruku k dílu, jako by chození do školy, domácí práce a shánění drog nestačily. Nemluvě o tom, že musím být jemu i mámě neustále k dispozici.

Úplně celou svou první výplatu jsem utratila za cigarety, pivo a drogy. Teď pro ně kupuju jídlo a samozřejmě všechno potřebné pro Laylu.

Když vstoupím do obchodu na benzínce, zvoneček nade dveřmi zacinká a upozorní prodavače na můj příchod. Kromě Layly je to jediný člověk na celém světě, kterého mám ráda.

„Ahoj, Mol,“ pozdraví mě vesele a ve snědé tváři se mu udělají drobné vrásky od smíchu. Mario patří k několika málo lidem v mém okolí, kteří vypadají pořád šťastně. Myslím, že já ten pocit nikdy doopravdy nepoznala. Možná když se na mě Layla poprvé usmála, ale to bylo prchavé. Netrvalo dlouho a rodiče mi radost opět sebrali.

„Ahoj, Mario,“ zamávám na něj, než zmizím v uličce mezi regály a pokračuju k lednicím s pivem.

Jsem příliš mladá na to, abych mohla kupovat alkohol, ale Mario zná mého otce dostatečně dobře na to, aby chápal, co se stane, pokud mu ho nepřinesu. Ví, že se druhý den objevím s monoklem a prosbami, aby mi prodal aspoň jeden karton. Už zkoušel volat policii, ale já jsem pokaždé padla na kolena a žadonila, aby zavěsil. Nechci riskovat, že nám seberou Laylu a odvezou ji do děčáku.

Určitě existují rodiny, které by se té malé holčičky ochotně ujaly, ale po světě chodí také predátoři, což nemůžu riskovat. Doma ji aspoň dokážu chránit.

A tak Mario navzdory nenávisti k mým rodičům riskuje licenci a prodává mi alkohol, protože ví, že stejně není pro mě. Už mě donutil přísahat, že nebudu pít, dokud nebudu plnoletá, a ještě dodal, že s cigaretami bych neměla začínat nikdy.

Vezmu pivo, plenky, dětskou výživu pro Laylu a několik balíčků instantních nudlí na dalších pár dní.

Vyložím nákup na pult, vytáhnu hotovost a Mario se mezi tím otočí pro cigarety. Ví, které jsou tátovy oblíbené.

„Jak se dneska máš, drahoušku?“ zeptá se, zatímco markuje nákup.

Povzdechnu si. „Jako obvykle.“

„Pořád ti dělá problémy?“

Otráveně na něj pohlédnu. „Však víš, jak to s ním je. Zítřejší narozeniny strávím v restauraci. Měla jsem mít volno, ale dneska jsem nedostala moc dýšek a... no...“ Zašustím ubohým svazečkem bankovek. „Ta už jsou taky pryč.“

Mario mi věnuje káravý pohled. „Co ti brání jim Laylu sebrat?“

Hanba mi nedovolí podívat se mu do očí.

Není to poprvé, co se mě na to ptá, ale žádná smysluplná výmluva mě nenapadá. Pravda je příliš opovrženíhodná, a přestože ho mám ráda, nejsem si jistá, jestli se mu dá věřit.

Když k němu konečně zvednu oči, sevře se mi srdce. Jeho pohled je plný něhy a upřímných obav. Cítím, že moje odhodlání začíná slábnout.

„Prosím, Mol,“ zašeptá. „Mně můžeš říct všechno.“

Povzdechnu si a zbytky mých zábran se zhroutí.

„Rodiče mají důkaz, že jsem kupovala drogy. Byly pro ně, ale na tom nezáleží. Vědí, jak moc ji chci, a pohrozili mi, že pokud bych se pokusila bojovat o svěření do péče, vytáhnou to u soudu. Táta má fotky a videa, o kterých jsem ani netušila, že je pořídil. Ukázal mi je, abych viděla, že mě má v hrsti, a pak je někam schoval. A kdybych s ní utekla, byl by to únos. Před zákonem už jsem dospělá, ale od té doby, co jsem zjistila, že je máma těhotná, jsem si na to svoje... vězení zvykla. Nemůžu ji opustit, Mario.“

Můj kamarád jen zavrtí hlavou. V jeho hnědých očích se zračí čiré znechucení. „Jsou zvrácení. A vydírají tě! Možná by pomohl právník...“

„Právník stojí peníze, Mario, a ty já nemám. Všechno, co vydělám, odevzdávám jim a...“ V návalu beznaděje se mi zlomí hlas. Prudce vydechnu a uzavřu to jedinými slovy, na kterých záleží. „Jsem v pasti.“

V očích mě pálí slzy, z těch Mariových srší vztek. Jasně, vztek na moje rodiče, ale to situaci nevyřeší.

Sama nevím, jak ji vyřešit.

„Máš nějaké další příbuzné?“ zeptá se s nadějí v hlase.

Zamračím se a zavrtím hlavou. Pokud vím, oba moji rodiče jsou jedináčci a jejich rodiče jsou buď mrtví, nebo s nimi přerušili kontakt.

Mám jenom Laylu.

„Můžu se zeptat manželky, jestli bys nemohla zůstat u nás...“

Než to stačí doříct, zavrtím hlavou. „Naši mi nedovolí vzít Laylu s sebou a samotnou ji tam nechat nemůžu.“

„Molly, dovol mi, abych ti pomohl,“ žadoní Mario. „Prosím! Něco vymyslíme.“

„Potřebuju čas,“ odseknu, a když svěsí ramena, zalije mě pocit viny, který jen prohloubí mou bezmoc. „Jenom... nakonec to nějak vyřeším, dobře? Je ještě malá a já to musím udělat správně.“

Přestože prkenné pohyby prozrazují jeho skutečné pocity, rezignovaně přikývne. Je stejně bezmocný jako já.

I kdyby se mi podařilo rodiče usvědčit, stáhli by mě s sebou.

„Pak mě aspoň nech zaplatit za věci pro Laylu, dobře? Prozatím ti pomůžu koupit všechno, co potřebuje. Ale nemysli si, že nepřijdu na to, jak tě z té šlamastyky dostat, holčičko,“ řekne přísně. „Nebudu se jenom koukat, jak trpíš.“

V očích mě zaštipávají slzy. Jeho laskavost mě tak dojme, že skoro nedokážu mluvit. Nakonec vyhrknu: „Děkuju. Možná nemám žádné další příbuzné, ale mám tebe.“

Svěsí ramena, ale když promluví, jeho hlas je pevný. „To máš, drahoušku. Pomůžu ti, s čímkoliv budeš potřebovat.“

Navzdory otupělosti roztáhnu rty do unaveného úsměvu. Jsem mu opravdu neskonale vděčná. Je to jediný člověk, který na mě kdy byl hodný.

Nade dveřmi zacinká zvonek, a když se ohlédnu na nově příchozí, překvapeně zamrkám a zamračím se.

Je to můj táta s nějakým cizím mužem. Kdyby si něco nešuškali, považovala bych je za dva zákazníky, kteří náhodou vstoupili ve stejnou chvíli. Když mě spatří, oba zmlknou.

Srdce mi spadne až do kalhot.

„Co tady děláš? Já ti zrovna kupuju...“ začnu, ale při pohledu na toho druhého muže zmlknu. Dívá se na mě s výrazem, který nedokážu tak docela rozluštit. Vlastně ho ani luštit nechci, protože se mi z něj okamžitě ježí chloupky na krku.

Je malý a podsaditý, má krátké vlasy a výraznou hranatou čelist. Bledou kůží mu pokrývají ošklivá tetování a tmavé oči se chladně lesknou.

Táta ke mně rázně vykročí a gestem mi naznačí, abych mu uhnula z cesty.

„Zaplatím to za tebe. Stejně jsi moc mladá na to, abys kupovala alkohol. Počkej s mým kamarádem venku,“ nařídí nevrle.

Spadne mi brada – šokem, ale i narůstající podezřívavostí.

Táta se ještě nikdy nenabídl, že něco udělá za mě. Nikdy. Což znamená, že je tady z nějakého důvodu, a jsem si jistá, že ten děsivý chlap s tím má něco společného.

Nikam nejdu.

„To je v pohodě, můžu...“

„Běž,“ vyštěkne. „Hned!“

Prudce se narovná. Z míry mě nevyvádí ani tak jeho ostrý tón, jako spíš ta naléhavost.

Užasle pohlédnu na Maria, který vypadá, že se na otce vrhne. Měří si oba muže nedůvěřivým pohledem, z očí mu šlehalí plameny, jenže co zmůže? Fyzicky ho nenapadne. Kdyby zavolal policii a obvinil mě z pokusu koupit pivo, aby mě od nich dostal, stejně bych nakonec skončila zase doma s tátou. A kdyby se policie dozvěděla, že mi Mario už párkrát alkohol

prodal, přišel by o licenci. A pokud by tvrdil, že je pro mě táta nebezpečný, jen by mě tím oddělil od Layly.

Mohla bych utéct, jenže... kam bych šla? Nemůžu nechat svou čtyřměsíční sestru samotnou a nemám žádné bezpečné místo, kam bych ji mohla vzít.

Hlavou mi běží různé scénáře, ale pokaždé dojdou ke stejnému závěru. Jsem bezmocná.

„Vlastně by se mi tady hodila pomocná ruka. Mohla by tu zůstat se mnou a já vám zaplatím...“

„Chceš ji šukat nebo co?“ vyjede táta a zamračí se. „Hleď si svýho!“

„To je v pohodě,“ zašeptám rychle a nervózně se podívám na toho muže. Z jeho upřeného pohledu mi běhá mráz po zádech. Pořád nevím, kdo to je, ale jeho přítomnost nevěští nic dobrého.

„Běž s ním ven, Molly. Nebudu to opakovat,“ řekne táta přehnaně klidně.

S námahou polknu a váhavě odstoupím od pultu. Naposled kouknu na Maria, sklopím hlavu a vykročím k tomu chlapovi. Adrenalin se mi vyplavuje do žil s intenzitou, jakou jsem ještě nikdy nezažila. V uších mi duní vlastní tep a začíná se mi točit hlava.

Cizinec povytáhne koutek úst v prohnaném úsměvu a mně do krku vystoupá žluč.

„Neboj, s tvým tátou jsme dobří přátelé,“ ujistí mě a zazubí se, jako by mě to snad mělo uklidnit.

Nemůžu to udělat. Nemůžu mu dovolit, aby mě tak snadno odvedl. Ať už mě chce vzít kamkoliv, nepůjdu bez boje.

Najdu pro mě a pro Laylu místo, kde budeme v bezpečí. Co-koliv bude lepší než tohle. Možná mě obviní z únosu, ale pře-žiju.

Jakmile muž otevře dveře a zvonek nad nimi zacinká, rozběhnu se uličkou napravo.

„Hej!“ zařve táta a mávne na svého kamaráda, aby mě chytil. Ten ani na vteřinu nezaváhá a vyrazí za mnou. Srdce mi buší až v krku.

Instinktivně shodím z polic nějaké zboží. Sáčky s chipsy, čokoládové tyčinky a další jídlo se rozletí po špinavé podlaze, ale nezpomalí ho. Přeskočí to a jeho prsty se mi otřou o rameno právě ve chvíli, kdy zahnu za roh, kde už čeká táta. Vykřiknu a narazím přímo do jeho hrudi.

Ovine kolem mě paže, ale na poslední chvíli se skloním a vysmeknu se mu. Protáhnu se kolem něj dřív, než mě stačí znovu chytit, a za sebou slyším jejich tiché kletby.

„Zatracená práce...“

„Ty čubko!“

S bušícím srdcem proběhnu další uličkou a spatřím Maria. V jedné ruce svírá baseballovou pálku a druhou si horečnatě tiskne k uchu telefon.

„Okamžitě přijedte!“ křičí do něj.

Bezpochyby volá policii.

Shodím na podlahu další věci. Tentokrát jsou to láhve. Některé se při dopadu otevrou nebo rovnou explodují.

Krátce se ohlédnu právě ve chvíli, kdy se oba muži zastaví před rozlitou limonádou. Otcí se tváří mihne ďábelský výraz a já v tu chvíli vím, že ať už pro mě naplánoval cokoliv, můj dosavadní život proti tomu byl procházka růžovým sadem.

Rozdělí se, táta se vydá jedním směrem a jeho kamarád vběhne do protější uličky. Jsem v pasti.

Zmocňuje se mě panika. Pokusím se vrátit zpátky a vylézt na jednu z polic, ale zpoza rohu se vyřítí ten muž a vrhne se za mnou.

Jsem odhodlaná pokračovat, ale koutkem oka zahlédnu, jak sahá do zadní kapsy džínů, a vzápětí zaslechnu nezaměnitelné cvaknutí.

Ztuhnu, stále zavěšená na regále, a pomalu se podívám dolů.
Krev mi ztuhne v žilách.

Mario s hrůzou v očích zírá do hlavně pistole.

„Já ho kurva zastřelím. Vážně chceš mít na rukou jeho krev, holčičko?“ zavrčí ten chlap. Tvář má zkroucenou vzteky a přerývaně oddechuje.

Táta ke mně doběhne a rozzuřeně ukáže na dveře s cedulkou *Pouze zaměstnanci*.

„Běž, kurva. Dělej!“

Nemám na výběr.

Není kam utéct.

Měla jsem příležitost, ale nedostala jsem se k východu včas. A přestože jsem v pokušení dál bojovat, nebudu riskovat Mariův život.

Zadýchaná a se slzami v očích slezu z regálu a vykročím ke dveřím. Když míjím Maria, zašeptám: „Sbohem.“

Zhluboka se nadechnu a následuju muže skladem a zadním východem do uličky za benzínkou. Otec mi celou cestu dýchá za krk. Na konci uličky mě obklopí další tři muži.

Nemá cenu křičet. Popadnou mě za paže, ucpou mi ústa kusem hadru a odvedou mě do černé dodávky.

Tohle je můj konec. Laylu už nikdy nevidím.

A co hůř, ona nikdy nevidí mě – jediného člověka, který se o ni staral a chránil ji.

Otázkou zůstává, zda bude můj osud horší než ten její.

KAPITOLA 2

Molly

Před čtrnácti lety, 18. června 2008

Přečtu si poslední slova, která jsem napsala, a zaklapnu deník. Potají si ho vedu už několik týdnů. Je to můj únik z reality, jediný způsob, jak si udržet aspoň zbytky přičetnosti. Přesto ho odmítám vzít s sebou. Byl to jediný bezpečný prostor, kde jsem mohla vypustit všechny nahromaděný vztek.

Pro mě za mě může klidně shořet spolu se zbytkem domu.

Jen doufám, že ten deník nikdy nenajde žádná jiná dívka. Znamenalo by to, že mě někdo nahradil, a nikdo, *nikdo* by neměl zažít hrůzy, které tyhle zdi ukrývají. Přinejmenším nikdo nevinný. Nezlobila bych se, kdyby Francesca, Rocco nebo některý z jeho přátel jednoho dne ochutnali vlastní medicínu. To by kurva bylo to nejmenší, co si zaslouží.

V hrudi mi divoce buší zlomené srdce a jeho ostré hrany s každým úderem trhají mé nitro na cáry. Bolest však tlumí